

Tal dia com avui fa...

1 any

Annex social

Junts pel Sí i la CUP amplien l'acord i concreten l'obediència a lleis catalanes per atendre totes les urgències socials que té el país.

10 anys

Nou tripartit

El nou tripartit renuncia a tenir portaveu del govern. La direcció d'ERC aprova l'acord amb el PSC i ICV amb només un vot en contra.

20 anys

El nou president

Bill Clinton, reelegit president dels Estats Units, ofereix als republicans de col·laborar en tasques de govern "junts per Amèrica".

Full de ruta

Xevi Sala

L'idioma de la política

Hi va haver un temps en què els polítics prometien esforçar-se a parlar el llenguatge de la gent del carrer; ara han deixat de fingir i ens exigeixen que siguem nosaltres els que aprenguem el seu. L'idioma prefabricat i desmotivador d'aquesta manera de fer política ens ha deixat magnífics exemples a l'entorn de la carnavalesca investidura popular, durant la qual les cares dels pallassos assassins s'han endut el premi a la millor disfressa. Repassem-ne alguns, d'aquests exemples. Soraya Sáenz de Santamaría, vicepresidenta de l'anterior govern espanyol, qualificant d'"intolerable" que el diputat d'ERC Gabriel Rufián pugés a la tarima d'oradors del Congrés per expressar-se a la seva manera. O sigui, la llibertat d'expressió reduïda a una simple almoïna sotmesa als capricis del poder establert. Segon exemple, la gestora que ha substituït Pedro Sánchez al capdavant del PSOE defensant l'abstenció regalada a Mariano Rajoy amb aquesta frase: "Anar a

Alguns polítics voldrien reduir el dret a la llibertat d'expressió a una simple almoïna sotmesa als capricis del poder establert

unes terceres eleccions seria perjudicial per a la democràcia." Costaria trobar una frase tan contradictòria, però l'actual cúpula socialista l'ha convertida en l'onzè manament de la nova doctrina dictada des de Ferraz. Aquesta és la distància que separa votants i polítics –no pas tots, per sort–, el doble discurs d'un llenguatge que es reserva la sinceritat de portes endins i projecta la propaganda de portes enfora. Un discurs pronunciat des de la carcassa d'un Congrés que tot sovint converteixen en una olla de grills d'insults i retrets sense que això ofengui tanta sensibilitat a flor de pell. Que algú gosi per fi pujar al faristol per incomodar els corruptes amb la força de les paraules serveix precisament per retornar la fe en un parlamentarisme que fa massa temps va refusar-se en la manca de debats profunds. Els votants no volem contemplar balls de saló ni escoltar converses versallesques, volem un cos a cos exigent entre els que s'han acomodat al blindatge de les majories i els que no accepten que la llibertat d'expressió sigui intolerable.

Tribuna

Xavier Garcia i Pujades. Periodista i escriptor

El Priorat literari

Eugeni Perea Simon (Riudoms, Baix Camp, 1953), home de múltiples sabers filològics, arxivístics, històrics, literaris i geogràfics, ha escrit a *Cartografia literària del Priorat* (Silva Editorial, Tarragona, 2016) una obra que reuneix, resumeix i interpreta, si no tota, la immensa majoria (poesia, prosa i notícies sobre els esmentats "sabers") de les coses que s'han dit, escrit, pintat, esculpit o musicat sobre aquest mar de vinyes, muntanyes i persones que és la comarca del Priorat.

ÉS UN TREBALL CONSIDERABLE de lector que torna als textos impresos, localitzant-los, que igualment retorna als camins locals que van subjugar-lo i que, amb la reproducció dels fragments que li semblen més interessants, i amb la valoració que en fa, també ens torna el sabor històric que tenia el conjunt patrimonial i ens convida a revissitar el país, amb tot el que s'ha pogut salvar i mantenir, a través del guiatge literari de tots aquells, més coneguts o no tant i de totes les procedències, que van sentir-se atrets a perfilar per escrit els seus sentiments, pensaments i visions davant d'uns paisatges, naturals o conreats, que impres-

sionen, enlairen i solidifiquen el sentit terrenal i transcendent de la naturalesa.

EL MARIDATGE entre la naturalesa muntanyenca (el gran Montsant presidint), la naturalesa conreada i els tipus humans que es fan càrrec d'aquest escenari, hi és ben establert, ja dic, a través de la pròpia experiència caminada de l'autor, i a partir de la ressenya continuada dels autors que han escrit i pintat sobre el Priorat: dels grans cronistes medievals als actuals dels dos últims segles, entre els quals Carner (el sonet a Ciurana) Sagarra (*Les vinyes del Priorat*), Rovira i Virgili (*Teatre de la Natura*), Ventura Gassol (*La Dolorosa*, teatre), Pla (*Guia de Catalunya*), Espinàs (*Viatge al Priorat*), a més dels textos que li dedicaren Ma-

rià Manent, Tomàs Garcés, Artur Bladé, Joan Perucho o Albert Manent o, ja des del mateix territori, Salvador Estrem i Fa (el seu imponent *El Crist de la solitud*), els ressenyats Josep Iglésies, Xavier Amorós i Ramon Amigó, mossèn Ramon Muntanyola i, entre els actuals, Lluís Llach, Joan Giné-Masdeu, Joan Maria Pujals, Isabel Olesti, Pere Audí, Toni Orensanz, Joan Roig, Miquel Salvadó Jassans i, entre tants, el mateix Eugeni Perea, que els ha reunit a tots.

QUAN JA S'HA DIT I REDIT que Catalunya, en tots els aspectes, és molt més (i sovint millor) que Barcelona o la Costa Brava, és convenient girar els ulls i encaminar els peus cap a aquells espais de la nostra catalanitat que, posant-se al dia en promocions diverses, continuen mantenint l'esperit de l'agre de la terra, aquell aïllament i solitud que els pot fer esquerps però que ens acaben enfortint per a una solidaritat efectiva en comú. Això és el que devien trobar en aquests paratges, al llarg dels temps, el centenar d'autors aquí ressenyats, tan amorosament i justament, per aquest taxonomista de llibres i paisatges que és Eugeni Perea.

“Eugeni Perea ha escrit ‘Cartografia literària del Priorat’”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Creure

■ Fa uns dies que, per raons que ara no vénen al cas, he hagut de buscar records de quan era petit, i, quan he vist fotos, escrits, objectes de quan tenia 8-10 anys, he trobat una sensació quasi oblidada per mi. De cop, he recordat tot el que feïem en aquells temps entre els veïns més propers, unes activitats tan innocents com ara jugar a futbol, anar amb bicicleta, caminar, fer teatre, cantar, etc., i el que m'ha impactat més ha sigut sentir que tot allò ho practicàvem perquè ens ho creïem! Vull dir que, quan et vas fent gran, vas vivint molts desenganys de diferents tipus i diem que això ens endureix el caràcter. Ara veig que moltes accions vitals, les fem més per obligació que no pas perquè ens les creïem.

És a dir, que aquella inno-

cència tan noble de quan érem petits, en ser més gran descobreixes que ja no és el mateix. I aquest fet m'ha fet pensar molt, potser caldrà rumiar si tot allò que anem vivint ens ho creiem de debò o ho fem com una obligació nostra o imposada per la mateixa societat. I si no aconseguim descobrir la nostra credibilitat personal en tot allò que fem, potser voldrà dir que hauré de canviar de vida abans no sigui massa tard!

ALBERT ALTÉS SEGURA
Vic (Osona)

Bicicletes i vianants

■ És una sort saber que la xarxa de carrils bici a Barcelona s'està ampliant i que s'està treballant perquè cada vegada siguin més carrers els que tinguin una via destinada a aquest transport. Aquesta ampliació també comporta

que bicicletes i vianants tinguin el seu propi espai, i així evitar disputes o possibles accidents. Sempre es diu als ciclistes que han de respectar els vianants, no anar gaire ràpid i no fer peripècies que impedeixin una bona convivència, i raó no els falta, però com a usuària de bicicleta també m'agradaria que aquest respecte fos mutu. Trobar-se gent parada als carrils, caminant just entre les línies d'aquest o sense parar atenció si passa alguna bicicleta són alguns exemples que demostren com el reclam per respectar els uns també és el reclam que demanen els altres.

MARINA NADAL
Barcelona

Tots volem tenir raó

■ A la ciutat de Barcelona cada vegada hi ha una pitjor convivència amb totes les persones que transiten per

les vies i els carrers de la nostra ciutat, la qual cosa genera una guerra pel territori. Jo sóc ciclista i intento anar amb precaució; però, com molts de nosaltres, sempre acabem cometent algun tipus d'infracció, i això fa que culmini amb una terrible conseqüència, com si fos la llei de la selva. ¿Per què no fem cas de les normatives? Sempre hi ha hagut una guerra entre els vianants i els ciclistes, una guerra que deixaria de ser-hi si cadascun complís les normatives municipals sobre la circulació en aquest territori; així evitaríem accidents, enfrontaments i fins i tot la mort, tal com ja ha succeït. Això se solucionaria si vianants i corredors no es possessin al mig del carril bici i si els ciclistes seguissin al peu de la lletra les normes de circulació.

ORIOL OLLÉ
Barcelona